

М 150400

УД
БДЗ

Браццло

Чотири
пори
любові

5897

Поетична бібліотека ПОРИ

МАРИНА БРАЦИЛО

ЧОТИРИ ПОРИ ЛЮБОВІ

Поезії

Запорізька обласна
бібліотека
ім. О.М.Горького

M150400

Видавництво Сергія Пантюка

Київ

2006

LIBRARY

ББК 84.4УКР-6-5

Б 87

Брацило, Марина.

Б 87 Чотири пори любові: поезії. – Київ: Видавництво Сергія Пантюка, 2006. – 96 с., іл.

Мабуть, Семенко недаремно вважав себе громадянином всесвіту. Певно, це особливий підхід – бути патріотом, збагнувши окремішність у межах цілого.

Виплекати в собі це відчуття – майже сенс життя. А спосіб – чи не той, коли в абстрактній картинці, поглянувши на неї під іншим кутом зору, раптом віднаходиш реальний до найменшої рисочки малюнок. А можливо, це щось подібне до складання мозаїки? Чи дитяча забавка – пазли? У складному – окреме, з найменших рисочок – ціле.

Тож і фіксує поет миттєвості, що складають плинність буття. І перетікають хвилинки, дні, пори року, вимальовуючи таку собі панораму оснування однієї самоті, розчиненої в неосяжності розмаїтого, дивовижного і такого звичного – світу. Світу, неможливого без любові серед літа, осені, зимових снігів чи усміху весняного сонця.

ISBN 966-8529-54-5

© М. Брацило, тексти, передмова, 2006
© О. Стріхар, дизайн обкладинки, 2006
© С. Пантюк, видавництво, друк, 2006

**Небо стоїть склепінням.
Небо гойдає світло.
Довшають наші тіні,
Гнані весняним вітром.**

**Легшають наші кроки –
Може, ми вже злетіли?
І до нового року
Стільки всього лишилось!**

**Біле буяння квіту
Під фіалковим небом
Келих п'яного літа,
Осені сонні стебла**

**Перши: снігів причастя...
Мрії і сни про літо...
Чом ми, неначе птаство,
Так поспішаєм жити?**

AITO

* * *

Такого літа не пригадаю:
Дощі і спека – в одні долоні.
Все так смугасто. Не видно краю:
Усе скипає. Усе холоне.

Усе сміється – і аж до схлипу.
Аж до – тремтіння. Аж до – німоти.
Не хочу крові. Не хочу хліба.
Не хочу солі. Не хочу плоті.

Хіба – тремтіння роси у травах.
Хіба – краєчок котроїсь ночі, –
Щоб заздри́в липень. І заздри́в травень.
Щоб навіть січень відводив очі.

А тільки й діла, а тільки втіхи:
Миттевий спалах. Пітьма прозора.
Торкання пальців. Уламки сміху.
І шепіт вітру у сонних зорях.

MARINA

I.

перебираючи камінці
серед піни
завмираєш тривожно
сонце лежить на руці
плодом прозріння
гнівом Божим
пахне гріхом пісок
тугою – вітер
спогадом – море
ти, відганяючи сон,
застигаючи світлом,
наростаючи хором,
поволі втрачаєш грані,
відчуваючи дотик
сонце тримаючи на руці,
мариш пізнанням,
наче чотки,
перебираючи камінці

II.

Такі тривожні білі баранці...
У надрах мушлі зроджується вітер.
Наворожило небо по руці
Багато моря і багато світла.

Цього шляху глибока бірюза
Мені заборгувала сліз і солі.
І пахнуть повертаннями назад
Простягнені долоні виднокола

III.

День прошепоче дурницю на вушко.
Тінь моїх кроків ляже в траві.
Я, наче равлик, сховаюсь у мушлю
Подихом вітру і спогадом хвиль.

Все буде добре – і завтра, й позавтра.
3 тисячі згадок – загубиш одну:
Як ти вподобав дитячу забавку –
Слухати море на березі сну.

* * *

Так несвідомо,
    так по-дитячому легко
Світло спадає
    прозорими пелюстками –
Ніби між хмар
    облітає, відцвівши, лелека,
Ніби від щастя плаче
    розпечений камінь.

Бачиш? – зелена безвість
    спливає в небо,
У височинь проростають
    листям дерева...
Тихо сочиться життя
    зі скошених стебел, -
Мов повертає борги
    материнському чреву.

Так несвідомо,
    так по-дитячому легко
Світло спадає
    прозорими пелюстками –
Ніби між хмар
    облітає, відцвівши, лелека,
Ніби від щастя плаче
    розпечений камінь.

Бачиш? – зелена безвість
    спливає в небо,
У височинь проростають
    листям дерева...
Тихо сочиться життя
    зі скошених стебел, -
Мов повертає борги
    материнському чреву.

* * *

Так багато світла, так багато! –
Аж зело шепочеться старе.
Хоч-не-хоч – а мусиш пригадати.
І наворожити наперед.
Стільки вітру, шепоту і звуку!
Стільки неба в гойдалках криниць!
Там колись верба ломила руки
Над тремтінням срібної струни.
Там було і щему, і неспання,
Там було і снігу, і роси.
Там усе здавалося останнім –
Сльози, зими, щастя, голоси...
Скільки бачу – трави придорожні,
Безмір неба, пахоці стебла...
Так колись літалось! І кожна –
Кожна тінь знайомою була.
Може, ще живе упізнавання,
Радість знати, радість пам'ятать...
Хоч би раз, хоч щось іще – востаннє!
Все в повторях, навіть – самота.

* * *

щось неспокійно стрісі
і неспокійно вікнам
мулько дверям і клямці
боязко рундуку
там на старім горісі
світять зелені лики
у мерехтливій рамці
в осінь мою дзвінку

там об стару повітку
треться щокою соях
сваряться теплі оси
серед опалих груш
може, хтось досі влітку
там своє серце гоїть
тільки мені вже босій
балкою – аніруш

тим і сумує хата
тим і в дворі так тихо
я туди зазираю
деколи перед сном
ані насіння взяти
ані зірвать горіха
тільки у вікнах грає
ночі п'янке вино

пам'ять давно затерпла
мальвами біля хати
доки ж мене не лишить
морок цього вина
тінню в лелітках теплих
сумно мені блукати
скапує сонна тиша
в сонячні письмена

* * *

А що липень минув – не липами,
То таки не моя вина.
Налили – дотепер не випили
Ми з тобою свого вина.

І вустами ледь-ледь затерплими –
Краплю з вінця. Вино гірчить.
Переходять дорогу серпневі
Пасма холоду уночі.

А у травні – були півонії.
А у червні – тепло суниць.
Але чуєш – серпи видзвонюють.
Не з моєї ж таки вини.

Ми іще поблукаєм босими.
Надіп'ємо терпкі меди –
Доки першим прищестям осені
Перший лід не торкне води.

* * *

І сталося мені – неначе всім:
Зелена ніч, сповита оксамитом...
Летять птахи. Хапливо лічиш. Сім.
Тече струмок по золоті намитім –

Напевно, знак. Кисільні береги.
Молочні ріки. Землі Ханаанські.
Якщо забракне сили і снаги, –
Вертай, втікай, – хоч над собою зглянься!

Та кроками відлунює питьма,
На кроки цвітом зорі опадають...
І той, хто думав, що його нема,
Здолавши шлях, достукався до раю.

* * *

Живеш у фіолетовому небі:
Тобі у ньому затишно – і край.
Коли захочеш – хмари білий лебідь,
Коли захочеш – сонця срібна гра.

Минає безвість опадами в місті,
Мандрують зорі в пошуках бажань.
До тебе – не прийти. Не переплисти.
До тебе – крок. Та ось вона – межа.

Та поки – степ, допоки я і греблі,
Допоки вітер, тиша і полин –
Я із землі росту й тягнусь до тебе,
В твоє байдуже фіалкове небо
Прозорими руками ковили.

* * *

За чим шукать? Чого питать у червня?
На що чекати в цих суничних днях?
Ледь цокотять кістки небесних вервиць,
Щодня до життя ближчає стерня –

Але – мені? Чого мені просити
У тиші цій, в холоднім літі цім,
Що обіцяє в липні стати – літом, –
Цілунком сонця? Слідом на щоці?

Тож – невпросимо равлики мандрують.
Неначе мед, тече червневий час...
І не прошу. І не згадаю – всує.
Хіба що небо виблякне в очах.

* * *

Раптом пригадуєш,
як же це боляче – бути.
Знаєш водночас,
який це солодкий біль –
Так, ніби в грудні
зливаєш вина із бутлів,
Ніби свідомості
знов програєш двобій.

Ніби укотре себе
не чекаєш довше,
Аніж належних
15 чемних хвилин,
Ніби з долонь
для води
підставляєш ковшик
(Ну не вписати "горня" в цей заплав ковили!)

Запорізька обласна
бібліотека
ім. О.М.Горького

150400

Потім спиняєшся.

Тихо стаєш навшпиньки,
Щоб, зазирнувши ув очі,
подякувать, бо
Хтось нагадав про пісні
і печаль у зажинки,
Ніжність і біль
за лаштунками
слова "любов".

* * *

Це було так реально – кохатися в травах,
Жадібно цілуватись і позбуватись тривоги,
Тепло і сонно брести, забуваючи справи,
Берегом сну, де нас врешті лишили удвох.

Мовби нам янголи стежку шовкову стелять.
Мовби усі берегині – обабіч нас...
Впасти у зливу, забігти в найближчий ґанделик,
Пити і пити, не чуючи смаку вина.

Це напливало марою – і напівтонами.
Так опливають лиш сни – мов опали – в очах...
І розчиняється все, що стояло між нами
Весь цей самотній, сирітський нелюблений час.

* * *

Так, немов ритуал: вистигання слідів на сходах.
Відцвітання тепла поміж враз спорожнілих долонь.
Цей гощерблений біль стане нашим таємним кодом
Стане нашим майбутнім розбите метеликом скло.

Ми повільно минем неподіленим нашим завтра,
Безнадійним тепер, де немає ні дотику, ні
Надпивання цілунків. Лиш вулиці. Парки. Авта.
Те, чого не було. Що у склянці лишилось на дні.

Пережити окрасць, преломлений з першим стрічним.
Перебути бажань божевільний пульсуючий ритм.
Поміж нами сніги – серед липня, пролитого в вічність.
Лиш холоне між вуст гіркота молодої кори.

* * *

Не скажу: прощавай!
Бо не хочу з тобою прощатись
Не скажу: забувай!
Бо не хочу, щоб ти забував
Зачарую замки
І грифонів поставлю на чатах
І розрив- і плакун-
І забудь- заплететься трава

Коли сотні доріг
Рушниками впадуть попід ноги
Коли тихо покличе
І глухо застогне біда
Я хіба подолом
Не местиму твоєї дороги
Я хіба не вслухатимусь
Як дотліває хода

Та безмежжя відлунь
Ще тобою світи не кружляє
І безсилля долонь
Ще не в'яне на плечах твоїх
Не скажу: забувай!
Лише: спи, мій прекрасний одчаю! –
У безсонному щасті
Де плаче покараний гріх

* * *

Якось незатишно
теплим долоням
Вогкість і дроз
обіймають зніенацька.
Площа. Зупинка. Табло електронне.
Бачиш? Все просто: "+18"

Бачиш? Все легко: сяйвом медовим
Вікна забризкують сірість асфальту.
Все стане ясно. Чекати недовго –
Місто приміряє куртки і пальта.

Смуток розчиниться в тиші змудріння.
Пройде звикання і прийде полегкість.
Смальтою синьою небо осінне
Стане тужити по сонцю й лелеках.

Ці ось крихкі і незаймані стебла
Втратять і пружність, і колір юнацький...
Нащо питати, чому нам не тепло.
Бачиш? Все просто: "+18".

БРАТИКУ ЖЕНІ

*Вночі! За 100 кілометрів! Щоб
побачити якусь дівулю!..
Зі стенограми родинної наради*

Я все розумію – трирічний запас валідолу
І праведний гнів усієї моєї рідні.
І нота протесту у бік безоромної долі:
Всі діти – як діти, а наш – мов на розум збіднів...

Я все розумію: безсмертна фінасова скрута,
Політики – гади. Дорожчає хліб і бензин...
Ще хтось коло скроні коричневим пальцем покрутить
І піде збирати пожухлу траву для кози.

І лиш винуватець оцього сімейного шквалу,
Утікши від кари, вислухує серце своє:
Є мудрість. Є досвід. А юність на все це плювала
Укупі з коханням, яке, виявляється, є.

На нього чекає батьками не бачена Катя.
Він крутить педалі і дуже серйозно сопе.
В його героїчній особі лицарське завзяття
Зміняло коня на пошарпаний волосипед.

“Отак вам і треба! Просився – було б відпустити!” –
Розлючений батько за пасок ухопиться десь...
Отак він і мчить навпростець через зоряне літо.
...Я все розумію. І все-таки, він – молодець!

Давно не вмирають за щастя прекрасної дами –
У молоді повно куди важливіших ідей.
Лиш десь на нічному шосе натиска на педалі
Останній Ромео Сторіччя Серйозних Людей.

* * *

Все ті ж зупинки і трамваї.
Все ті ж обличчя на зупинках.
Чоловіки ще відчують
Терпкий тривожний запах жінок.
Можливо, їх ввела в оману
Легка розкрилена постава,
Хвилясте прядиво туману,
Або й коньяк, долитий в каву.
Можливо, настрої. А чи нерви?
Жінки, обов'язки і діти?
Мене немає. Я померла,
Коли закрили очі літу.
Хто схоче – той за мене вип'є.
А втім, нема кого винити.
Не знає місто, що у липні
Мене скосили разом з житом.
Качають мед. Були обжинки.
Стерню лишилося спалити.
Те, що ви бачите, – не жінка,
А тільки вірші і молитви.

* * *

І бути “одною з”,
І тихо снити безмежжям.
Лишившись на ніч у ній,
Узнати безвість на смак.
Вловити лише ази
І потім тихо простежить,
Як килимами стерні
Шляхом відійде чумак.

Відтак не боятись снів,
Не вірять у них пророчо,
А просто знати, що день
Існує до тебе встик...
Хіба лишилось мені
Списати конспект у ночі.
Й по тому – сонце руде.
І – степ. І у ньому – ти.

* * *

Ой пливла-пливла
По срібній воді
Біла лодія
Ой текла з весла
В руки молоді
Та й мелодія

Ой несло-несло
Да й заносило
Співи-дзвоники
В золотий полон
В луки росяні
Співцям-коникам

Ой дзвеніла ніч
Передзвонами
Перекраплями
Що були мені
Коси сонними
Вуста спраглими

Ой пила-пила
Сльози у вині
Не напилася
Да й на Купала
З Мареною ніч
Утопилася

Ой залишилась
По моїй біді
Сіль на одягу
Що пливла-пливла
По срібній воді
Біла лодія

* * *

Хто зуміє, той пройде цим сонним теплом,
Зупинившись на мить, попрощається з небом.
Замалює зеленим це вицвіле тло
І перейде котроюсь із сонячних гребель.

Хто захоче, той знайде загублений ключ
І прочинить роками зачинені двері.
Він не знатиме смутку, вагань і жалю
Й не скликатиме дурнів на тайну вечерю.

Хто попросить, на того чекатиме хліб
Золотавим теплом обважнілого зерна
Світлим спогадом криво накраяних скиб,
До яких приглядаються сонні озера.

Хто шукатиме папороть, може знайти
Мерехтливі блукання болотяних духів:
Сплине вогке тепло в листопадову стинь,
Загальмований світ і сповільнені рухи.

Хто питатиме шляху – блукатиме вік,
Не бажаючи спину і вкляклої миті...
Але як же це просто – в долонях трави
Сонно дихають зорі, немов перемиті.

* * *

мрамур розпечений
                    пахне морем
материкове місто
                    солонцює гарячим вітром
і утамовує спрагу
                    кока-колою лайт
кожна сходинка приречено
                    марить Пелопонесом
солono снить Родосом
нервово здригає шкірою
                    в передчутті різця
човгають стоптані туфлі
шльопки і одноразові капці
і ненароджені лінії
                    тупо ниють
                    мов заліковані рани
спиваючи запах моря
з розпечених сходів
                    материкового міста

* * *

Я тобі не стану снитися –
Вже не жінка і не птаха ще.
Пахнуть пальці полуницями.
Ти не чуєш теплих пахощів.

Ти зітхаєш. Ти вагаєшся.
Затуляєш очі спогадам.
У пташинім губиш галасі
Нашу музику непрохану.

Відступаєш. Просиш прихисту
У безбольного минулого.
Лиш твоє безсоння, – лихо з ним! –
До вікна чолом притулене,

Майже певне: згадки вицвіли.
Ніби спокій. Як і мріяв ти.
Пахне ранок полуницями.
І нічого з тим не вдіяти.

* * *

Спогадами, світлинами,
дотиками, дощем
Линемо, тихо линемо –
що додавати ще?

Вигинами, стеблинами,
пахощами трави
Линемо, тихо линемо.
На що чекали ви?

Вирами і мілинами,
зблисками на воді
Линемо, тихо линемо –
поглядом проведіть.

Висохлими зілинами,
віхами на межі
Линемо, тихо линемо...
Файлика збережіть.

* * *

Ця паводь – зеленава і клечальна.
Дзвінке латаття в'яже течію:
Тремке звучання іншої печалі,
Що раз-позраз вливається в твою...

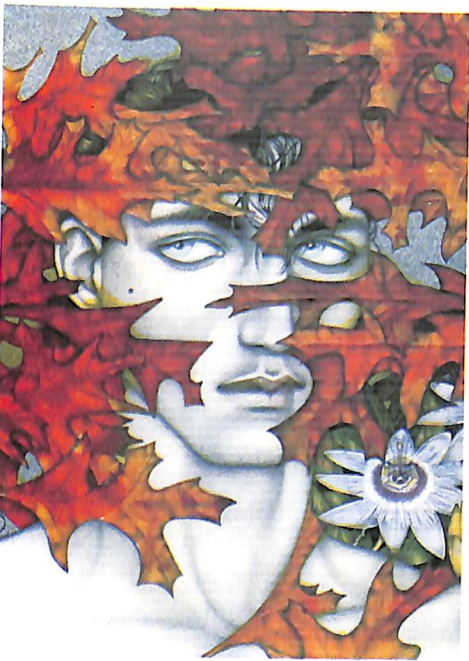
Ці рогози, що хиляться так сонно...
І равлики, що з дому утекли...
Цей сміх води на тихому осонні,
Що утішає нищих і малих...

Ти засинаєш літньою рікою
Ти тепло пестиш тихі береги.
Яка легка печаль у цім спокої –
Тут, певно, й біль не матиме ваги.

Та поки сниш віднайденим клечанням,
І грієш в пальцях невагомий щем –
Це літо проминає. Так звичайно –
Прощаючись цілунком у плече.

* * *

Місто хворіє на дощ і калюжі –
З ним так завжди восени...
Чом це у тебе сьогодні, мій друже,
Голос такий сумний?
Вслухайся в сон під мою рукою
І мишенят порахуй...
Чуєш, як легко вистукує поїзд
Спрагу нічного шляху?
Місто, в яке поспішають вагони,
Ще зберігає тепло:
Там серед ночі по вулицях сонних
Бродить зелений слон,
Хрумкає смачно траву соковиту,
П'є із фонтанів вино...
Жаль, що ніхто, ну ніхто не помітив –
Всі переймаються сном.
Якось-то буде, моя половинко!
Легко всміхнися, зітхни...
Місто оплакує кожну травинку –
З ним так завжди восени.

ОСЕНЬ

* * *

Наймуркотливішому кошеняті у світі

Перепроси цей день – ти йому винен.
Винен усміх і погляд, і трохи сну.
Ти, що зустрів тридцятую свою весну
Посеред жовтня, який дегустує вина.

Перепроси цей світ – він відпускає
Руки твої нині у темний злет.
Перепроси це місто, бо місту зле:
Бродить його дворами причинний Каїн.

Ходить, бурмоче лайки, шукає смерті.
Муляють тротуарам його сліди...
Перепроси цю птаху – й нарешті йди:
Осінь тобі готує свої круговерті...

Осінь під ноги стелить якусь травину...
Осінь готова стати твоїм вінцем...
Осінь вже ладна... Та головне не це.
Перепроси цей день – ти йому винен.

* * *

малому кошаті

без бою без болю без блага й біди
весь світ під тобою як хочеш іди
весь світ посивілий весь світ наче вісь
не пнися в сивіли в касандри не лізь
тобі не здолати заклятих очей
крізь ґрати крізь лати пече і пече
крізь вату крізь ватру осінніх очей
зубами вгризатись у сонне плече
єдине що лишить оголений біль
по тиші по вишнях по нас по тобі
крупинками солі між неба й води
без бою без болю без блага й біди

* * *

Ясі Івченко

Переблукавши плащем шахівниці три весни і зиму,
Вмієш заводити звірів і зводити хлопців,
Вариш у відрах смолу, галушки і варення з кизилу.
Топиш розвалену грубку. Годуєш коробці...

Тобто – згодовуєш на три вітри розпорошену душу:
Давні дитячі листи й ідіотські світлини,
Згадку про осінь (каштани), про море (три мушлі)
І наостанок – хай буде! – пучечок полину.

Бризкають поночі тихими іскрами сполохи світла.
Тягне в танок, у двобій, у минуле, у ліжко.
У передпокої стиха сопуть запарковані мітли.
Єдиногогам стриноженим пущено віжки.

Так оминаєш фрагменти стіни і свого існування.
Пере-сплітаєш вервечки, плітки й намистини.
Лише надвечір відловлюєш в кавовій тіні
Рани стіни – наче здобич твого полювання.

* * *

Така недбалість уві сні,
Що хоч зірвися – і прокинися.
І кривить мордочки смішні
Моє безжалісне дитинство:

Іще не відає гріха –
Терпке, закохане, брунатне...
Все більше маминих зітхань
Нечутно ходить по кімнатах.

І цих непрошених гостей
Не перебути, поки віку.
– Перерости! Перерости!
Впусти розважливість у вікна!

Але вино уже гірчить.
І сум. І ранки вже морозні.
І тужать мамині плачі
В дощах, невчасних, як дорослість.

* * *

Тобі гірчить тепло моїх ожин.
Тобі тремтять і мерзнуть пальці босі.
Лишень прошу, нічого не кажи:
В тобі вже – осінь.

Вона в тобі – задумана в “колись”.
В ній вимерзлі птахи заночували.
Немов найтонший прянощ, перший лист
Вплітається в багряні карнавали...

Тобі мрячить феєрія дощу
І тоскно плаче аріозо вітру,
І хочеться тепла. І я мовчу,
Мов по блакиті вирізьблені віти, –

Бо так люблю оцю прозору стинь,
В якій бринить настояща утома,
Мінора і обіцянка самоти –
Брунатної на чорно-золотому.

* * *

Я хочу заворожити тишу:
Нехай вона стане кімнатою відпочинку.
Втомившись від шуму у скронях,
Від стукоту серця,
Від всіх балачок –
Порожніх, мов очі дурня –
Я відлічу коридором
Зазначену кількість кроків
І тихо вцвіту у спокій
Останньою айстрою жовтня,
Нечутним польотом снігу,
Прозорістю сонного парку –
Напівнебуттям.
Не варто мене шукати,
Якщо зачинено двері моєї кімнати тиші.
Колись молоде пагіння
Нарешті прокинеться в зерні
І стане марити цвітом...
Отож, чекайте на мене!
До зустрічі серед ваших
Холодних і шумних майданів.

* * *

Це ж треба – таке непокірне волосся,
Такий присмерковий несонячний усміх.
І очі зелені приховують осінь
На самому денці морозяним хрустом –

Немовби прибілені інієм трави,
Немовби крижинки в воді при порозі...
Напевно, я знову – вже вкотре – неправа:
Молюсь і молюсь твоїй темній дорозі –

Хай трохи простелеться, трохи заверне,
Ледь схибить – бо світ же достатньо широкий, –
Мине перелого, приступить до терня...
А там вже – і я. За якихось півкроку.

З водою в криниці. Із хлібом у печі.
З легким замовлянням на всі твої болі...
Дарма, що я знаю: ти підеш надвечір
Коротким дощем над поораним полем.

* * *

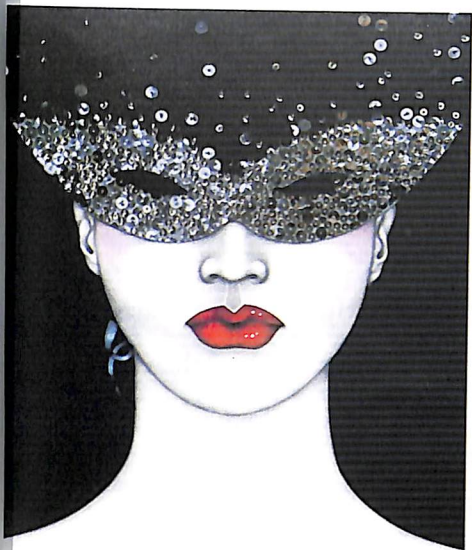
Тс-с!.. Пам'ятаєш, як опадала осінь, –
Вкотре прийшовши так небажано-світло?
Колись у мене було ось таке волосся –
Бачиш? – листя верби, що тріпоче на вітрі.
Ні, я таки пам'ятаю осінню тишу
Там, де немає більше і спогаду моїх кроків.
Пам'ятаю, як вітер, неначе миша,
Тихо шукав тепла у заметах високих –
Цілу осінь тоді перемітали листя
Вулицею врізнобіч, скирдували, мов сіно:
Буде на зиму трохи осені, трохи міста,
Що ще не вистигло, буде запах осінній...
Так врешті-решт виростають світлини в альбоми –
Бажаннями зберегти, зігрітись, коли зимнішає,
Літом, водою, пам'яттю рідного дому, –
Хоч би і болем, який вже пішов раніше.
Так, я її пам'ятаю, таку спокійну –
Осінь Гессе, Моцарта і Кортасара,

Коли я була доросла і самостійна,
Зналася на хлопцях, коханні і чарах,
Думала, що тепер все отак і буде –
Бачитися все рідше, телефонувати частіше,
Годинами розмовляти, немов зрікатися бруду
Дотиків і обмов. І вітер, мов миша...
Втім, не про це. А точніше, про це, та не тільки.
Просто за вікнами осінь – така пристойна:
Пані, що не відає, як це – горілка під кільку,
Збиті акорди, співи, як і гітара, розстроєні...
Пані – печальна, тратить красу і листя,
Сірішають небо, повітря, паркани, фасади...
Пам'ятаєш, як ми цілувались очима на відстані міста,
Лишаючись дітьми серед едемського саду?

* * *

і коли перетліє останнє листя
у останніх багаттях останнього дня
ти вернеш до холодного сірого міста
де усе що ти робиш – “всіляка фіґня”
там чекатимуть зорі яких не побачиш
за ліхтарними плямами димом і сном
де усі голуби розжирілі й ледачі
де не виросте певно й одніньке зерно
і тобі буде затишно вогко і тепло
ти ходитимеш снами і площами днів
і ростимуть тобі хлорвінілові стебла
а полин і ромашка і грицики – ні
так тобі і остане на всеньку стежину –
сонне місто опалення тепла вода
і хіба що зненацька – стежина ожина
догорає багаттями осінь руда

ΣΥΜΙΑ

* * *

віддаюся легкому прозорому плину
трачу смуток – немов висипається мак...
чорно-біле кіно. чорно-білі світлини.
чорно-біла зима.

ці прозорі двори. ці безлеті дерева.
цей тягучий, важкий, мов загущений, жаль.
цей беззахисний світ. змерзлі мавпи і леви.
чорно-біла межа.

і шорстким язиком облизавши долоні,
клянчить трохи тепла наїжаченй пес...
завмирає зима в чорно-білому лоні.
чорно-біле. сліпе.

розбігається світ – мов тікає від себе.
розчиняюсьу ньому, мов сіль у воді.
чорно-білі зірки в чорно-білому небі.
помаранчі руді.

і медовіє день, мовби всотує фарбу.
витікає шампаном колишня жура.
золотава емаль серед сірого карбу.
чорно-біла. пора.

* * *

I. (new year)

шерех сухого снігу
(рік-молодик)
перші поживклі ялинки
(свято – мина)
пахне вмираннями крига
(лік – перетік)
перші зимові зажинки
(срібна луна)

все, як і має бути
(сніг-пересміх)
кульки і серпантини
(дощики *ets...*)
знаєш, це тільки чутка
(всоте – для всіх)
довшають сонні тіні
(святу – кінець)

II. (свійський світ)

Сварка. Світання. Свастика-світ.
Сволок світлиці. Сварогове свято.
Свіжі сувої. Сваволя сови.
Свист. Світлотіні. Своїм – свічкувати.

Схочеш собі – сортуватимеш сни.
Станеш свічадом, свічею, сувоєм.
Синьо схитнеш сухозлітку сосни.
Сіро стріпнешся – старою совою.

Спалах стрибне. Спаленіє саман.
Схлипне самотньо солоний світанок...
Стогне у скроні: самотність... сама...
Скрикнеш. Сахнешся. Світлиною станеш.

* * *

Серед бегоній пані в вікні
П'яно молилась у талий сніг.
Стікали краплями по руці
Білі місячні камінці.
Згарище, ігрище, дикий горіх –
Все вворожилось в солоний гріх.
Всіми цеглинами, рамами, склом
Плакав будинок з підбитим крилом.
Сніг напивався з чиєїсь ходи...
Скоро народиться тиша. Жди.

* * *

На цей дрібнюній мерехтливий сніг
Мелодіями кроки перехожих
Лягають, наче спомин по весні
Й по тім, чого згадать уже не можеш.

Сліди, що припадають до снігів –
Дзвінке staccato... Стишене legato...–
Впадають в зиму, наче в береги,
Мов кода в незакінчену кантату.

Дерева, мов тенета на зірки,
Чекають, зачаровано-застиглі...
В зимову ніч на відстані руки
Лелітками вцілюються стигми.

* * *

А плакати – не треба, бо не час.
Бо не існує вистражданих звуків.
Бо рвуться в небо випростані руки.
Бо снігопад минається в очах.

І так – по всім, неначе в сонну безвість,
У цю незмінну безіменну стинь
Ти опадаєш збанкрутілим Крезом,
Рятуючи сліди свої і тінь.

Отож – не плач. Тебе таврус віра.
В тобі мовчать неспалені хрести.
В тобі пливають колодами кумири.
В тобі минають схрещені світи.

Відтак – межа. Вінчання дня і ночі.
Помірний крок. Задиханий розбіг.
Отак ідеш – і, вже сухими, очі
Цю зиму вигривають у собі.

* * *

Тихо мовчи – то й минеться.
Злизуй кровинки з губи.
Потім купи собі нецке
І портмоне загуби.
І записник, і візитку,
Викинь у кошика файл...
Витягни згадку нізвідки,
Схлипни на верхньому "фа"
І захлинься на fermato,
І западись у пільму.
Так, моя бідо, тримати! –
І не питати, чому.
Все. Ворожи на монетці
І не виказуй себе.
Тихо мовчи – то й минеться
Снігом з порожніх небес.

* * *

To Frezi Grant

Коси твої – улюблена іграшка вітру.
Очі твої виціловує перший сніг.
Небо давно мріє тебе зловити.
Паркові клени бачать тебе у сні.

Ти пролітаєш, пущена з луку часу.
Поклик мішені мітить серце твоє.
Мчиш через площі, через бульвари... Власне
Знаєш лишень: ти, виявляється, є.

Так залишають планети свої орбіти –
Камені з праці в дужій чийсь руці...
Коси твої – улюблена іграшка вітру.
Небо. Сльозинка. І слід на твоїй щоці.

ПОПЕЛЮШКА

невагомієш – наче поночі
осипається сніг коричневий
в запах кави всотавшись повністю
ставши мрією новорічною
ти вплітаєшся в сірі сутінки
несподівано і меланжево
і казково торкаєш прутиком
помаранчу мов світ оранжеву:
це ж яким тобі буде возиком
чи машиною чи каретою
хочеш буде п'ятьма з морозива
ледь підсвічена сигаретою
так і тишишся так і падаєш
зневагомівши до зникомості
той хто це називає зрадою –
стане тінню в наступній повісті

* * *

Переслухаючи кроки – в бажанні почути
Певну мелодію, певну тривожну токату, –
Вплисти повільно у першу зимову сутінь
Із відчуттям проминущості й безміру свята.

Знати останню з відкритих учора істин –
Все відбувається вкотре з тим самим злетом.
Прагнути хоч би прогулянки сонним містом,
Кави на площі й останньої – двом – сигарети.

Мудрому – досить. І цить. Бо прийдешне клякне
Десь за три виміри вистиглим щастям чи болем.
І завмираєш у цьому крихкому антракті
В настрої фа з оттакенним товстим бемодем.

* * *

зупинитись на схлипі завмерти на зламі
перейти через мить затавровану сном
подзвонити коханці дружині і мамі
і на білу сорочку пролити вино –
так минатиме день серед сірого брухту
на промерзлих бруківках і в сонних авто
і пливтимуть у ніч твої завчені рухи
і летітимуть в безвість набридлі ніхто
і нарешті добігши смішного фіналу
спогад доти завмерлий торкне за плече
і збагнеш що замало (!) замало (!!)
замало (!!!)
скрижанілого погляда сірих очей

* * *

Ти залишаєшся в цьому місті за старшого.
Тож уявляю, яку ти влаштуєш паті, –
З масками і плащами. З парадами й маршами.
З пізніми прокиданнями у незнайомих кімнатах.

Всі ліхтарі спішно втечуть в різноколірність.
На конфеті підуть усі газети.
Факт, що ніхто не помітить на чорній колії
Єдиного, хто від'їжджає. Темного силуета.

...Падає сніг. Вистеляє гніздечко ватою.
Сплять по готелях запрошені маги й артисти.
Тож і не здумай казати, що ти сумуватимеш.
Лиш не забудь, що на тебе лишили місто.

ПОМАРАНЧЕВА ЗИМА

I.

Ця осінь билась сама –
Мов Дон-Кіхот із Ла-Манчі.
По тім постала зима
Кольору помаранчі,
Яка смакує мені:
Прозорий сонячний хрумкіт –
Так соком бризкає сніг,
Торкаючись
обладунків...

Хто буде знати її,
Навік постане – собою:
Георгій і Михаїл.
Спис. Щит. Покликання зброї...
І потім тиша – німа.
Хіба що колір – і небо.
Помаранч^ева зима.
Для всіх. Хто вірить. У неї.

II.

Брати мої сьогодні не сплять –
Не знаю, хто спатиме нині.
Я знаю: сонце наших багать
Кольору Києва. І України.
Відтак – не ніч. Не сон. Не п'ятьма:
На білім снігу – сонячні плями.
Руда. Червона. Світла зима –
Помаранчева –
        За нас.
                І – з нами.

III.

Я знаю: сьогодні
ви
також
не спите –
Так має бути. Бо ж серце – стукає.
Нашим жінкам шкода сьогодні чужих дітей,
Що мерзнуть, ошукані.

Може, хтось і воліє їх – сонними, п'яними,
Нездатними жити...
Наші жінки готові їх народити наново –
Власними дітьми...

І так минеться. І буде знов
Усе – як має. І як призначено.
Ми нині п'ємо немов вино
Цю зиму кольору помаранчі.

* * *

Певно, не час весні, –
Бо не прийшла весна.
Сіре полум'я снів.
Чорне більмо вікна.

Так воно і було –
Тиша, вода і лід.
Падає тінь на скло –
Наче портрет на склі.

А під тобою – сон,
Ліжко, підлога, біль.
Змучений Пікасо
Сенсу шука в тобі.

Ти ж безтурботно спиш –
Ти забуваєш день.
Так, наче хтось сліпий
Стиха питає: “Де?”

* * *

Тобі в усім, що має бути тут,
До всього – крок, півподиха і слово.
І далі, певно, необов'язково.
І потім, мабуть, вийти у сльоту.

Промоклий день зіщулиться в клубок,
У грудку пір'я — мокро і пташино.
Тобі до завтра – ще одна стежина,
І, може, там чекатиме тепло,

Та поки – стинь. Тривога і дощі.
Сліпа зима, заплакана, мов осінь.
І ти бредеш, незгаданий і босий:
Погнутий спис. Стріла. Пробитий щит.

BECHA

* * *

Те, що в мені прокидається теплим бутонем –
Тінь від пригоди чи то усвідомлення снів,
Напівтремтіння дзвінкого і чистого тону –
Все, що відбудеться, вже офірує весні.

Я завмираю, я знаю це тихе звучання.
Знаю напам'ять і маю для нього ім'я.
Певно, це березень витяг в'язанку з ключами.
Певно, що першою в двері впущу його – я.

Отже – мелодія, отже, стривожений танець –
Це вальсування в дзвінкій прохолодній п'їтмі...
Пам'яттю снігу я тихо й просвітлено тану –
Плачу без сліз по останній у світі зимі

Так, ніби вбрід – через вену бурхливої річки.
Так, ніби вчвал – по підпаленій кимось стерні.
Так, ніби я – незникомо, назавжди, навічно –
Тим, що уперше розплющує очі в мені.

* * *

Зацілюють світ
мерехтливі краплини дощу.
Терпко пахне земля
і проспект потонув в парасолях.
Ти цієї симфонії,
певно, донині не чув.
І не падав іще
у настільки пронизливе соло.

Ти у квітень летиш,
оминаючи сірі плащі.
Між похмурих облич
світить бабця дрібнюнім букетом.
Ти впадаєш в весну
з цим потоком людей і машин...
От і добре, коханий.
Ходи-но,
я дам тобі кетю.

* * *

Чомусь так тоншає сміх –
Немов кухонні фіранки,
Що вицвітають у світ,
Пізнавши сонця дари.
Немовби мить – і нема,
Китайським шовком – у рамку,
Допоки сниться траві
Буяння вітру і крил.

Чомусь так тоншає сміх –
Ледь-ледь злетить – і порветься:
Найтонших голок нема,
Щоб залатати його.
Іще так довго зимі
До мого бідного серця,
Чому ж неначе зима,
Неначе гасне вогонь.

І тільки схлипи німі
І ноти світлого скерцо
Розкриють очі в блакить:
То ти забула, чому
Навесну тоншає сміх
І зупиняється серце
І всі токати дзвінкі,
Летять назустріч йому?..

* * *

Я люблю це народження тихого дня
Серед талого снігу прозорого квітня:
У зучному кубельці смішне кошеня
Роздивляється сні, по-котячому світлі,

Пахне кавою кухня, морозивом – світ,
Золотаво-смугасте рипіння паркета
Обіцяє тепло і дарунки нові –
Розтавання снігів і тендітні букети...

І здається, хитаються стебла нові,
Матиола сміється до місяця вповні...
Прокидаєшся ти і, в очах твоїх, – світ,
Що в тобі заблукав навесні випадково.

Пролечу, наче пісня, легка і дзвінка,
Зупинюся, на мить заспокоївши вітер,
Кошеняті й тобі наділю молока –
І впаду ув обійми вишневого цвіту.

* * *

Ти на мить дослухаєшся: чим позначається день –
Опливанням снігів, що позаздрили меду й вощинам?
Білим розсипом сміху останніх крижин де-не-де?
Чи твоїм прокиданням у казці – ось так, без причини?

Застигаєш, упіймана: бачать тебе береги
Ручаїв і річок, не перейдених бродом босоніж.
Знаєш: прийде минання і значень, і слів, і ваги.
І залишиться – знак, що протанув он там, на осонні.

Ти відчуєш – пощо. І про що. І – нащо. І – за чим.
Проковтнеш засихання остиглого звуку в гортані.
Ти увійдеш у русло. І знатимеш: ось він, зачин
До якого зірвалися влет ті два слова – останні.

* * *

Я тебе відчуваю шкірою –
Аж до усміхів і тривог.
Мов в Ярила поганин, вірую
В наше сонце – одне на двох.

Я усім оберегам звірюся,
Вшепочусь в замовляння всі...
Я і птахами, я і звірами,
І лелітками у росі

Буду йти обережно-бережно
І плекати надії скло,
Що тебе збереже до березня
Золотаве моє тепло.

PRIMAVERA

I. Presto

Вам не здається – це трохи заскоро:
Просто отак – і одразу в весну?
Як вам не сором? Ну як вам не сором:
Вітру – кімнату, сваволю – вікну?

Вам не сказали – не варто одразу
Сонце – очам і каштани – душі.
Ще ж і вагання, й жалі, і образи...
Ще ж обладунки, і зброя, і щит...

Ще не прогрілися вежі і зали,
Навіть бузок лишень щойно зацвів,
Води холодні... Що-що ви сказали? –
Тиша. І коник сміється в траві.

II. 3 пісні про Довбуша

Мов той Довбуш, на стопу налягаю...
Не встигаю у весну, не встигаю!
Топірця – що зробиш – зроду не маю.
За поруччя у метро потримаюсь.

Поспішаю, зачіпаюсь незграбно:
Не потраплю у весну, не потраплю.
Поможіть, мої браточки і сестри!..
Як це так – мене нема кому нести?

Пролітають мої дні, мої ночі.
Так я хочу у весну! Дуже хочу!
Навпростець! Через росу! Через квіти!
Ну нічого ж собі! Як це – вже літо?!

* * *

Посміхайся мені, посміхайся.
Я сміхи позбираю у тайстри,
Я сміхи позбираю у сакви,
У торби і міхи – наче дяку.
Я без сміху твого не існую,
У весні безнадійно тону я,
Може смішно, а може, безглуздо –
Порятуй, простягни мені усміх.
Я, звичайно, прийму і печалі.
Тільки коник нетямиться чалий,
Другий коник нетямиться карий –
Вже дорога чекає, мов кара.
Вже дорога чекає, мов доля.
Сміх леліткою падає долу...
Сміх дорогою котиться лунко...
Вистигає мовчання цілунком.
Зерном сонячним марять борозни,
Вистигають сліди на дорозі.
Тихо слухаю – я ж бо негорда –
Як шепочуться усмішки в торбі.

* * *

Відкланяю. Мов молодих на весіллі.
Пущу за вітром.

І за водою – також.

Іди від мене, трикляте чортове зілля!
Тебе чекають.

Лишень мене не тривож.

Перебішуся.

Відбудусь купою текстів.

Втамую подих.

Загою рани і біль.

Іди від мене.

Ставай для іншої пехт'ом.

Корися вкотре –

свій наступній добі.

Я знаю, буде ламкий момент прозрівання,
Холодний подих, в якому ти – проминув.

Чому ж ти стигнеш –

вже десь з півмиті незваний

В мою без тебе

відкриту щойно весну?

* * *

Прощатися – не варто чи не слід?
Хто визначає, що мені почути?
Над стежкою пливе колючий глід.
Розносить вітер пахощі отрути.

Цвіте мигдаль – десь там. Далеко десь.
Відцвів ямин. Шипшина облетіла.
У наше небо, змилено-гніде
Злітає тінь, не віднайшовши тіла, –

І тане тінь. І клякне при землі.
Їй відчай заколисують оливи...
Прощатся – не варто чи не слід
Залежить від: “Чи ти була щаслива?”

* * *

Ці промені пестять бузки і магнолії.
Ці очі сміються в зелену стинь.
Ці сонцем ледь-ледь припорошені колії
Між потім і вчора – мов срібні мости.

І ночі так дзвінко і п'яно підморгують.
І хмарами тіні тремтять на стіні...
Вкарбовано поміж роддомами й моргами
Ці сонно-щасливі три ночі і дні.

* * *

Маленька радість знайома вітру,
Коли він злитись нараз облишить:
Те, як муркочуть трава і квіти
В мить, коли вітер стає теплішим.

Велика радість знайома вітру,
Коли він вільний і шматтям – пута:
Він п'яний світлом, він грає віттям,
У ньому – легкість і смак цыкути.

Та ця отрута зігріє вени
І станеш – теплим, і станеш – світлим:
Тобі належать зерно й плевели
І кожна радість, знайома вітру.

* * *

Кров із сонць буде плисти горлами –
Просто в вени п'янкій весні...
Жовто-чорною, жовто-чорною
Стане тінь моя по мені.

Чи полинемо? Чи долинемо?
Може, сповниться мій закон –
І молитимусь по-бджолиному:
Медом, воском і молоком.

Не нездарною, не незборною
Буду я, як і всі малі, –
Жовто-чорною, жовто-чорною:
Сонце котиться по ріллі.

* * *

Напевно, знову – на світ
Уже встоперше родитись
Веселим подихом дня,
Бузковим бузьком – у лет.
Дізнатись вкотре уже:
Так само бавляться діти.
Каштани знову цвітуть.
А сонцю небо – мале.

І так сотати весну –
Терпкими соками в травах,
Вростати в теплу ріллю,
Світити зерном у хліб...
Все буде звичним, як світ.
І тільки небу цікаво:
Удруге сонце зійшло
В моїх батьків на столі.

* * *

Неначе дотик – майже відчуття
На відстані стривоженого слова –
Легкий півпогляд... Майже небуття.
Мовчання. Напівтон. Першооснова.

Й по тому – все. Не ляже навіть тінь.
Не перейдеться кладка через усміх.
Бо сплачено данину самоті.
Бо кроки прохолодить сніжний хрускіт.

Бо помирас лютий. Бо весна
Не нам готує сонячні тенета.
І отже – не соната. Не сонети.
А – відстань. Сніг. І зустрічі у снах.

* * *

І ось – ми є, проявлені у світ
Беззахисно-прозорим негативом,
Прописані в розрядку і курсивом,
Кульбабками пророслі у траві

Ми – є. На всенький вимріяний день.
На всеньку ніч, уписану у вічність.
На це світило, тепле і руде.
На руки ці у летові закличнім...

Ми – є, забувши: вічне – промина.
Усупереч усім минанням вічним...
Та прийде завтра. І закреслить нас –
Упевнено, безжально і логічно.

* * *

Палити тонкі тумани,
Сотати у нитку – дим...
Я нині смішна і п'яна
За крок до прозрінь води,
За мить до весни уповні,
До повені в унісон,
До смаку снігів і крові,
Вбирання в новий фасон,
Нового вrostання в квітень,
Виструнчування дротів...
Ще – вітер. Ну звісно, вітер.
З краплиною на щиті.
Назви, як звучить – осанна.
Злюби відтепер – завжди
Палити тонкі тумани
Щоб виткати в небо дим.

Ті двоє на розі –

сама ілюзорна весна.

Вона – аж прозора

від ніжності дотиків вітру

І Він поцілунками

тепле збентеження витре...

В житті не повіриш,

що все це колись та мина!

Допоки ж погода –

раптовий жіночий каприз.

І блискавку першу

Перун випускає з полону...

...Десь там, так жагучо,

усім розтривоженим лоном,

Земля-породілля

чекає своєї пори.

* * *

пташина карусель. передчуття
чи то весни, чи світла, чи події –
і гойдалка – стара і ненадійна –
пригадує розгойдане буття

із кожним рухом... кожним рухом... кож-
ним рухом відчуття і черевичка
(весняне дівченятко: кульчик... стрічка...
закоханість – замріяність отож).

і ти собі нагадуєш, що день
сотає світлі пахощі конвалій,
що ти давно у парку не бувала,
що існування прісне і бліде

не назавжди. не вічно. не в тобі.
і має шанс завершитися лютим.
кружляє птаство. бути чи не бути.
довершеність. міжчасся. колобіг.

* * *

А бач? Уже й по весні поминання.
Вінки з каштанів в'януть при вікні.
Пропити ніч, пропити день останній,
Пропити сон – не соромно мені.

Лишень – весна. Шкода її, небоги,
І так шкода! – не слухали, хоч плач,
Не дихали, не бачили. Під ноги
Лягла дзвінка прозора тінь стебла.

А втім – живемо, сміємо кохати
І знати зраду – колір, дотик, смак...
І тільки сором перед нею стати
В останній день:
– А де? Ну ж, де?..
– Нема.

* * *

Переддень золотих березневих веснянок.
Передранок весни, що сховалась у сні...
Ти не сніг, але танеш – безболісно танеш
Ледь помітною тінню на білій стіні.

Ти не знаєш, чому, ти не знаєш, навіщо.
Ти не маєш для цього підстав і причин.
Опливаєш безшелесно – тихо й торішньо,
Розчиняючись в водах, розлитих вночі.

По тобі – не плачі, не пісні, не минання
Всіх існуючих згадок, чи знаків, а чи...–
По тобі відійдуть, наче казка остання,
Золотих журавлів невагомі ключі.

Але ти не зважаєш на це умирання,
В тебе є небуття і народження знов –
І, всотавшись в весну, до останньої грані
Ти злітаєш хмаринкою в сонне вікно.

P. S.

**А той, хто сміється
У чорних глибинах роялю,
У різьблених рамах,
У глиняних масках і склі,
Хто схлипує тихо
В мінливих минаннях опалів, –
По тому – безпам'ять.
Мовчання. Загублено слід.**

**І варто тепер
Позбирати розбурхані звуки
У мушлю з дитинства,
Де спить лабіринтом полон...
У рамах – імла.
І мовчать неприкаяні руки.
І маски, і камені.
Навіть засліплене скло.**

**Зворожений світ –
Без жалю, без пiтьми, без печалi.
Так хороше снити
Лиш свiтлi обiцянi снi...
Смiється (чи плаче?)
У чорних глибинах роялю
Колишнiй мiй свiт,
Де на рiк було по три весни.**

P. P. S.

***Підніми і тримай
Скалку неба замислено-синю.
Тоне світ у димах
Не збагнеш – весняних чи осінніх.
Опадають сніги.
Не збагнеш – чи останні, чи перші.
Цей надламаний згин
Ти напевно не скоро довершиш,
Бо течуть береги,
Нерухоміють води і плеса.
Опадають сніги
Так безжально і так безтілесо.
Чи з тобою чи без
Відлітають вітри і тумани.
Світ ще пише тебе.
По тобі вже лягли океани.***

*Сплеск тремтіння і змах...
Не зважай, відлітай, повертайся.
Лиш міцніше тримай
Скалку неба, затиснуту в пальцях.*

◦

ЗМІСТ

«Небо стоїть склепінням...»	3

ЛІТО

«Такого літа не пригадаю...»	5
MARINA	6
«Слухати море на березі сну...»	8
«Так багато світла...»	10
«Щось неспокійно стрісі...»	11
«А що липень минув...»	13
«І сталося мені...»	14
«Живеш у фіолетовому небі...»	15
«За чим шукать? Чого питать у червня?...»	16
«Раптом пригадуєш...»	17
«Це було так реально...»	19
«Так, немов ритуал...»	20
«Не скажу: прощай!...»	21
«Якось незатишно...»	23
Братуку Жені	24
«Все ті ж зупинки і трамваї...»	26
«І бути “одною з”...»	27
«Ой пливла-пливла...»	28
«Хто зуміє, той пройде...»	30
«мрамур розпечений...»	32
«Я тобі не стану снитися...»	33
«Спогадами, світлинами...»	34
«Ця паводь – зеленава і клечальна...»	35

ОСІНЬ

«Місто хворіє на дощ і калюжі...»	36
«Перепрости цей день...»	37
«без бою без болю...»	38
«Переблукавши плащем шахівниці...»	39
«Така недбалість уві сні...»	40
«Тобі гірчить тепло моїх ожин...»	41
«Я хочу заморозити тишу...»	42
«Це ж треба – таке непокірне волосся...»	43
«Тс-сі!.. Пам'ятаєш, як опадала осінь...»	44
«і коли перетліє останнє листя...»	46

ЗИМА

«віддаюся легкому прозорому плину...»	47
«шерех сухого снігу...»	49
«Серед бегоній пані в вікні...»	51
«На цей дрібнюній мерехтливий сніг...»	52
«А плакати – не треба, бо не час...»	53
«Тихо мовчи – то й минеться...»	54
«Коси твої – улюблена іграшка вітру...»	55
Попелюшка	56
«Переслухаючи кроки...»	57
«зупинитись на схлипі...»	58
«Ти залишаєшся в цьому місті...»	59
Помаранчева зима	60
«Певно, не час весні...»	63
«Тобі в усім, що має бути тут...»	64

ВЕСНА

«Те, що в мені прокидається...»	65
«Заціловують світ...»	66
«Чомусь так тоншає сміх...»	67
«Я люблю це народження тихого дня...»	69
«Ти на мить дослухаєшся...»	70
«Я тебе відчуваю шкірою...»	71
Primavera	72
«Посміхайся мені...»	74
«Відкланяю. Мов молодих на весіллі...»	75
«Прощатися – не варто чи не слід?..»	76
«Ці промені пестять бузки і магнолії...»	77
«Маленька радість знайома вітру...»	78
«Кров із сонць буде плисти горлами...»	79
«Напевно, знову – на світ...»	80
«Неначе дотик...»	81
«І ось – ми є, проявлені у світ...»	82
«Палити тонкі тумани...»	83
«Втікає крізь пальці піском...»	84
«Пташина карусель. передчуття...»	86
«А бач? Уже й по весні поминання...»	87
«Переддень золотих березневих веснянок...»	88
P. S.	89
P. P. S.	91

ББК 84.4УКР-6-5

Б 87

Поетична бібліотека ПОРИ

Марина Брацило

ЧОТИРИ ПОРИ ЛЮБОВІ

Поезії

Брацило, Марина.

Б 87 Чотири пори любові: поезії. – Київ: Видавництво Сергія Пантюка, 2006. – 96 с., іл.

ISBN 966-8529-54-5

Видавець і відповідальний редактор - Сергій Пантюк

Технічні редактори - Тетяна Мельникова

Дизайн обкладинки - Олег Стріхар

Свідоцтво про внесення до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції. ДК № 1454 від 05.08.2003 р.

Підписано до друку 04.11.2006. Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Зам. №216. Наклад 1000 прим.

**Видавництво Сергія Пантюка -
це повний спектр поліграфічних послуг.
Тел. (067) 4917453, e-mail: pantyuk@ukr.net**

Мала щастя народитися в 1976 р. в Запоріжжі і бути аборигенкою легендарної Хортиці.

У ранньому дитинстві захворіла на тексти, хвороба триває понині. У проміжках між написанням шедеврів і просто поезій устигла закінчити дитячий садочок, школу, університет (ЗДУ) та аспірантуру.

Існують між Києвом, Запоріжжям та махновським степом.

Активно переймаюся нав'язуванням своїх текстів своїй-таки гітарі.

У реальності читача існують чотири збірки текстів – "Хортицькі дзвони" (1995), "Благовіст" (1996), "Мелодія вічних прощань" (1997) та "Сонцетяжіння" (2001). Зупинитися не збираюся, бо – не жадібно й охоче ділюся думками та відчуттями.

Самореклама вважаю смішною, а зоряну хворобу – не обов'язковою.

Кумирів серед живих класиків не маю, проте поважаю мужність бути талановитим.

Усе решта – тексти.

Sapienti sat.

Народилася 2.12.1976 р.

Член НСПУ з 1997 р.

Автор збірок "Хортицькі дзвони" (Запріжжя, "Хортиця", 1995), "Благовіст" (Запоріжжя, "Хортиця", 1996), "Мелодія вічних прощань" (Запоріжжя, "Хортиця", 1997), "Сонцетяжіння" (Запоріжжя, "Хортиця", 2001).

Закінчила філологічний ф-т ЗДУ.

Аспірантка ІМФЕ ім. М. Т. Рильського НАНУ.